

Til nr. 5.

Ændringen gennemføres for at skabe overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse om overtagelse af veje som offentlige, jfr. lovens § 23, stk. 1, og er i.o.m. med praksis.

Til § 2.

Til nr. 1.

Som bestemmelsen hidtil har været formuleret, har den kun direkte omfattet interne veje i boligområder og sommerhusområder, men ikke interne veje i industriområder. Det må imidlertid følge dels af bestemmelsens stk. 2 om undtagelser fra nærværende bestemmelse, dels af begrundelsen for, at disse veje skal betragtes som private fællesveje – nemlig, at de fremtræder på samme måde som det øvrige vejnet, herunder er åbne for den almindelige færdsel – at det har været tanken, at bestemmelsen også skal omfatte interne industriveje.

Til nr. 2.

Ændringen er rettelse af en fejl i forbindelse med tidligere ændring af loven, en fejl, der kan medføre konsekvenser i forbindelse med den foreslåede ændring af lovens § 39, jfr. § 2, pkt. 15.

Til nr. 3.

Den ændrede formulering af § 5 er i overensstemmelse med administrativ praksis, hvorefter vejmyndighederne umiddelbart kan anvende lovens regler om private fællesveje på private fællesstier. Samtidig præciseres det – ligeledes i overensstemmelse med praksis – at disse regler også gælder for almene stier.

Til nr. 4.

Ændringen er en konsekvens af lov om Københavns kommunes styrelse.

Til nr. 5, 6 og 7.

I årene efter privatvejslovens indførelse i 1973 har der i ministeriet været arbejdet på en standardvejvedtægt som forudsat i lovens § 12. Disse overvejelser, der er sket i nær kontakt med kommunale teknikere, har vist, at der næppe er noget egentligt behov for selvstændige vejvedtægter i tilknytning til lovens bestemmelser.

På denne baggrund foreslås bestemmelserne om vejvedtægter ophævet.

Da vejvedtægterne også skulle indeholde oplysning om vejmyndighedernes beslutninger om inddragelse af områder, der umiddelbart henhører under lovens afsnit II, under bestemmelserne i afsnit III, foreslås det, at dette sikres ved en be-

stemmelse om offentliggørelse af disse beslutninger i overensstemmelse med den hidtidigt gældende overgangsbestemmelse i cirkulære af 28. februar 1973 om private fællesveje.

Til nr. 8.

Den nuværende formulering har medført tvivl om, hvorvidt bestemmelsen henviser til bestemmelserne i lovens kap. 9 – der har overskriften nedlæggelse af private fællesveje, men omhandler både nedlæggelse og omlægning af veje – i sin helhed, eller om der i formuleringen ligger en begrænsning, således at kun bestemmelserne om nedlæggelse kan anvendes.

Det har ved bestemmelsen fra ministeriets side været tilsigtet, at bestemmelserne i kap. 9 kan finde anvendelse fuldt ud, og dette foreslås nu præciseret.

Til nr. 9.

Ved de sidste ændringer af vejlovene i 1975 udgik i en række bestemmelser kravet om anbefalede breve ved henvendelser til borgerne. Ved en beklagelig fejl blev kravet stående i denne bestemmelse, uden at der kan påvises nogen særlig begrundelse for, at der skal benyttes anbefalede breve i den foreliggende situation.

Til nr. 10.

Det må anses for naturligt, at en offentlig myndighed sender meddelelse om sine beslutninger til de borgere, disse vedrører. Da dette udtrykkeligt er anført i den tilsvarende bestemmelse i § 59 om veje i byområder, foreslås det – for at undgå misforståelser – også udtrykkeligt fastslået i denne bestemmelse.

Til nr. 11.

Da det er vejmyndigheden, der bestemmer, om en privat fællesvej eller en udlagt privat fællesvej skal optages på vejfortegnelsen, er det ikke rimeligt, at udladelse heraf kan medføre, at vejmyndigheden nægter at godkende en udstykning.

Til nr. 12.

Ændringen er en konsekvens af ændringen i § 2, pkt. 17.

Til nr. 13 og 14.

Det har vist sig, at disse bestemmelser har medført tvivl om, hvorvidt krav stillet i henhold til bestemmelserne i lovens § 29, stk. 2 og 3, har karakter af selvstændige udlæg, og om de i givet fald skal betragtes som udlæg foretaget af vejmyndigheden.